

1. kapitola

Zrkadlový svet

Realita sa prejavuje v dvoch formách – fyzickej, ktorá sa dá nahmatať rukami, a metafyzickej, ktorá sa nachádza za hranicami vnímania. Obidve podoby existujú súčasne, vzájomne sa prelínajú a jedna druhú dopĺňajú.

Dualita funguje ako neoddeliteľná súčasť nášho sveta, teda všetky veci majú svoju opačnú stránku.

Predstavte si, že stojíte pred zrkadlom a vystupujete ako reálne existujúci fyzický objekt. Váš obraz však nepozostáva z materiálnej hmoty, vyzerá virtuálne, metafyzicky, a napriek tomu je rovnako reálny ako vy.

Celý svet možno prirovnať k obrovskému zrkadlu, na ktorého jednej strane leží fyzický Vesmír a na druhej strane sa rozprestiera metafyzický priestor možností. Na rozdiel od situácie s obyčajným zrkadlom tu materiálny svet funguje ako odraz, ktorý v sebe zahŕňa zámer a myšlienky Boha i všetkých živých bytostí – je ich stelesnením.

Priestor možností predstavuje akúsi šablónu podľa ktorej prebieha strihanie, šitie, ako aj prezentácia modelov – pohyb všetkej matérie. Uchováva sa tu informácie o tom, čo a ako sa v materiálnom svete uskutoční, pričom počet rôznych možností je nekonečný. Možnosť predstavuje sektor priestoru, ktorý obsahuje scenár a dekorácie, teda trajektóriu a formu pohybu hmoty. Inými slovami, sektor určuje, čo sa v každom individuálnom prípade stane a ako to bude vyzeráť.

Tak zrkadlo delí svet na dve polovice – skutočnú a imaginárnu. Na tej skutočnej, kde vývoj prebieha v súlade so zákonmi prírody, sa nachádza všetko materiálne.

Veda, ale aj bežné nazeranie na svet sa zaoberá len tým, čo sa deje v skutočnosti. Tento pojem v sebe zahŕňa všetko, čo podlieha pozorovaniu a priamemu pôsobeniu.

Pokiaľ však metafyzickú stránku reality zavrhuje a berieme do úvahy len materiálny svet, aktivita všetkých živých bytostí vrátane človeka sa obmedzí na primitívny pohyb v rámci vnútorného zámeru. Už viete, že pomocou vnútorného zámeru sa cieľ dosahuje cestou priameho pôsobenia na okolie. Ak chceme niečo dosiahnuť, je nutné podniknúť určité kroky, a nie prešľapovať na mieste, pretože treba zabráť a vrhnúť sa do práce.

Materiálna skutočnosť je reálne hmatateľná a navyše okamžite reaguje na priame pôsobenie, čím vytvára ilúziu, že všetky výsledky možno dosiahnuť jedine takto.

Lenže v rámci materiálneho sveta sa okruh reálne dosiahnuteľných cieľov zužuje. Možno počítať len s tým, čo už existuje. Navyše sa všetko opiera o prostriedky, ktorých máme obvykle nedostatok, a o možnosti, ktoré sú značne obmedzené.

Absolútne všetko je tu preniknuté duchom súperenia, pretože príliš veľa ľudí túži dosiahnuť jedno a to isté.

V hraniciach vnútorného zámeru sa však na každého nedostane.

Kde teda pramenia podmienky a okolnosti nevyhnutné pre cieľ a vedúce k úspechu? Predsa v priestore možností.

Na tejto strane zrkadla existuje všetko – v nadbytku a bez súperenia. Tovar tu síce nenájdete, ale celé kúzlo spočíva v tom, že si môžete vybrať čokoľvek akoby z katalógu a zadať objednávku. Skôr alebo neskôr bude splnená a dokonca ani nebudete musieť platiť – len musíte vyhovieť vymedzeným, nie príliš náročným podmienkam – nič viac. Nie je to ako v rozprávke?

Vôbec nie, naopak, je to viac ako reálne. Energia myšlienok sa nevytráca bez stopy, ale dokáže materializovať sektor priestoru možností, ktorý svojimi parametrami zodpovedá myšlienkovému vyžarovaniu. Fakt, že všetko, čo má miesto v našom svete, predstavuje výsledok vzájomného pôsobenia materiálnych objektov, len tak vyzerať. Pri zhmotňovaní virtuálne existujúcich možností v skutočnosti hrajú nemenej dôležitú úlohu procesy, ktoré prebiehajú v jemnomotnom pláne. Ich príčinnno-následkové súvislosti zďaleka nie sú zrejmé, avšak tvoria polovicu všetkej skutočnosti.

Materializácia sektorov priestoru možností sa spravidla odohráva nezávisle od vôle, pretože myšlienkovou energiou nedisponuje cielene ani človek a nieto ešte menej vyvinuté živočíchy. Už v prvej knihe o transurfingu sme si ukázali, že vplyv myšlienkových obrazov sa prejavuje predovšetkým v podobe realizácie negatívnych očakávaní.

Človek ukotvený v realite života sa potáca medzi prázdnyimi regálmi v obchode alebo natáhuje ruku k tovaru, na ktorom visí ceduľka „predané“. K dispozícii zostali už len výrobky nie príliš dobrej kvality a za tie treba zaplatiť zodpovedajúcu sumu. Namiesto toho, aby sa dotýčny pozrel jednoducho do katalógu a objednal si to, čo chce, začína sa chaoticky zmietať pri hľadaní, zaháľá v dlhých radoch, zo všetkých síl sa usiluje, aby sa pretlačil davom, a taktiež sa dostáva do konfliktov s predavačmi a zákazníkmi. Nakoniec vytúženú vec aj tak nezíska, a problém sa tak ešte umocní.

Medzitým tento neradostný jav nadobúda predovšetkým v jeho vedomí na dôležitosti a postupnou materializáciou preniká do reality. Každá živá bytosť svojím konaním na jednej strane a myšlienkami na druhej strane vytvára vrstvu svojho sveta. Všetky jednotlivé vrstvy sa skladajú na seba a každučký živý tvor prispieva svojím dielom k formovaniu reality.

Vrstva sveta sa vždy vyznačuje určitým súhrnom podmienok a okolností, z ktorých sa skladá obraz života určitého tvora (naďalej budeme hovoriť iba o človeku). Životné podmienky môžu byť rôzne: priaznivé i menej príjemné, komfortné i tvrdé, dobrotivé i agresívne. Nemalý význam má, samozrejme, prostredie, ktoré človeka prichádzajúceho na svet obklopuje. Podmienky sa neskôr v živote rozvíjajú najmä v závislosti od toho, ako sa konkrétny jedinec správa k sebe a okolitej realite. Jeho nazeranie na svet v mnohých ohľadoch predurčuje priebežné zmeny v živote. Do reality sa stelesňuje ten sektor priestoru možností, ktorého scenár a dekorácie zodpovedajú smeru a charakteru jeho myšlienok.

Tak sa na formovaní samostatnej vrstvy podieľajú dva aspekty: na jednej strane zrkadla je to vnútorný zámer

a na jeho druhej strane zámer vonkajší. Priamym pôsobením človek vplyva na predmety materiálneho sveta, kým svojimi myšlienkami stelesňuje a do reality prináša to, čo v nej dovtedy chýbalo.

Ak budete presvedčení, že to najlepšie na svete je už vypredané, skutočne na vás zostanú len prázdne regály. Ak si myslíte, že kvôli dobrému tovaru musíte vystáť dlhý rad a draho zaň zaplatiť, tak to aj bude. Ak budete posadnutí pesimistickými očakávaniami plnými pochybností, nevyhnutne sa stanú skutočnosťou. Ak čakáte stretnutie s nepriateľským okolím, predtucha sa naplní. Avšak stačí, aby ste sa nadchli nevinnou myšlienkou, že svet pre vás nachystal to najlepšie, a tak sa aj stane.

Podivín, ktorý nevie, že všetko sa dá získať len ťažko, sa vždy nepochopiteľne ocitne pri pulte, ku ktorému práve priviezli tovar akoby špeciálne určený pre neho. Ukazuje sa, že prvý zákazník dostáva všetko zdarma. Za ním sa zatiaľ vytvára dlhá rada ľudí, ktorí sú presvedčení, že realita života je oveľa pochmurnejšia a hlupáci jednoducho majú šťastie.

Život je hra, v ktorej svet dáva svojim obyvateľom neustále jednu a tú istú hádanku: „Hádajte, aký som?“

A každý odpovedá podľa svojich predstáv: si agresívny, milý, veselý, zachmúrený, kamarátsky, nepriateľský, šťastný či nešťastný.

Čo je však zaujímavé, v tomto kvíze vyhrávajú všetci! Svet súhlasí úplne s každým a nastavuje pred neho tvár, ktorú si dotýčný objedná. My sami formujeme pomocou myšlienok vrstvu svojho sveta. Vysvetlenie tohto procesu sa zakladá na niekoľkých princípoch. Prvý princíp zrkadla znie: svet odráža váš vzťah k nemu ako zrkadlo.

Svet do najmenšieho detailu zodpovedá tomu, čo si o ňom myslíte. Prečo sa však spravidla uskutočňujú horšie očakávania, kým sny a túžby sa neplnia? Odpoveď nájdeme v druhom zákone, ktorý hlása: odraz sa formuje v jednote duše a rozumu.

Ak si rozum so srdcom neprotirečia, vzniká neuveriteľná sila vonkajšieho zámeru, ktorá materializuje sektor priestoru možností zodpovedajúci obrazu myšlienok.

V jednote duše a rozumu tento obraz nadobúda presné obrysy, a preto sa bezodkladne zhmotňuje v skutočnosti.

V živote však najčastejšie dochádza k tomu, že duša sa o niečo usiluje, zatiaľ čo rozum pochybuje a nič nepripúšťa, alebo naopak rozum uvádza presvedčivé zdôvodnenia, kým srdce zostáva ľahostajné. Ak sa jednota naruší, obraz sa rozpíja – doslova sa rozdvaja: duša si želá jedno, ale rozum tvrdí niečo iné. Pritom sa bezvýhradne zhodnú na jedinom: na nepríjemnostiach a nebezpečenstvách.

Ak človek niečo alebo niekoho nenávidí, tak z celej duše, a ak sa bojí, tak celou svojou bytosťou. V jednote nepriazne sa rodí presne to, čomu sa chceme vyhnúť.

Duša a rozum sú akoby dva prejavy reality: materiálnej a metafyzickej, pretínajú sa v jednom bode a myšlienková podoba sa realizuje v skutočnosti. Výsledkom toho je, že dostávame to, čo odmietame.

Želanie sa na rozdiel od obáv z nebezpečenstva tak ľahko neplní, pretože v tomto prípade sa jednota dosahuje ťažko. Duša odporuje rozumu, pretože ten podľaňhol

vplyvu kyvadiel a snaží sa o dosiahnutie cudzieho cieľa. Rozum zasa buď nerozpoznáva svoje skutočné želania, alebo neverí v ich reálne splnenie.

Duálne zrkadlo

Ľudia sa domnievajú, že na dosiahnutie cieľa treba presne sformulovať objednávku, následne vypustiť jej myšlienkovú podobu do priestoru a nejaký čas na ňu nemyslieť, aby sa nebránilo naplneniu želania. Keby len bolo všetko také ľahké...

Uvedená technika funguje výhradne za podmienky splnenia druhého princípu zrkadla. Jednota duše a rozumu však môže nastať len v ojedinelých prípadoch, pretože zbaviť sa zákerných pochybností je takmer nemožné.

Čo teda robiť?

Pre danú situáciu možno uplatniť tretiu zásadu zrkadla: duálne zrkadlo reaguje vždy s oneskorením. Pokiaľ sa nepodarí splniť druhý princíp, je nevyhnutné dobyt' pevnosť dlhým obliehaním.

Predstavte si jednu nezvyčajnú situáciu. Postavíte sa pred zrkadlo a nevidíte v ňom vôbec nič – je tam prázdno. Až po chvíli, ako keď vyvolávate fotografiu, sa v pozadí postupne vynára nejaký obraz. V určitom okamihu sa začínate usmievať, avšak v odraze stále vidíte ten istý vážny výraz. Zdvihnete ruky, ale v zrkadle sa nikto nepohol a všetko zostáva po starom. Ruky ste opäť spustili, ale ani teraz sa v zrkadle nič nezmenilo. Ak sa chcete uvidieť s rukami hore, musíte ich tam držať určitú dobu.

Úplne rovnako funguje aj duálne zrkadlo. Až na to, že doba oneskorenia je pri ňom neporovnateľne dlhšia, a preto sa zmeny nedajú vypozerovať. Materiálna realizácia je inertná ako smola. Avšak myšlienkový obraz, či, ako mu v transurfingu hovoríme, diapozitív, môže byť materializovaný do posledného detailu. Musí byť splnená len jedna zásadná podmienka: diapozitív treba v myšlienkach prehrávať systematicky a dostatočne dlhý čas.

Ako vidíte, tajomstvo je jednoduché, a napriek tomu vyjadruje všetko, čo je nutné. Ani sa nechce veriť, že ide o takú triviálnu záležitosť. Ide o tuctovú, rutinnú prácu, žiadne kúzlo, zato to skutočne funguje. Len ľudia nie sú spravidla trpezliví. So zápalom sa nadchnú pre nejaký nápad, lenže potom ich nadšenie rýchle opadá, až svoju zamýšľanú záležitosť odložia na niekedy inokedy. Ak chceme materializovať myšlienkovú podobu, musíme vykonať konkrétne kroky s diapozitívom. V opačnom prípade zázrak neočakávajte.

Na otázku, koľko času treba na realizáciu diapozitívu, možno odpovedať, že v závislosti od toho, aký komplikovaný je cieľ. Dokiaľ rozum bude pochybovať o reálnosti toho, čo ste si zaumienili, obraz zostane rozmazaný. Skôr alebo neskôr sa však nejaké obrisy v zrkadle rysovať začnú. Sami zistíte, že vonkajší zámer pootvorí potrebné dvere – možnosti vedúce k cieľu. Potom sa aj rozum presvedčí, že táto technika prináša ovocie a cieľ, ako sa ukazuje, je realizovateľný. Duša s rozumom postupne splynú a myšlienkové vyžarovanie sa zameria na celkom konkrétny obraz. Nakoniec sa vytvorí odraz a stane sa

to, čo obvykle označujeme za kúzlo: sen, ktorý sa zdal nespľniteľný, sa stal skutočnosťou.

Amalgám reality

Pomocou techniky diapozitívov, opísanej v prvej knihe transurfingu, možno stvoriť obraz, ktorý zrkadlo sveta premení na skutočnosť. Nebolo by však zlé, keby ste si vedľa konkrétneho obrazu vo vrstve svojho sveta udržali aj určité nemenné pozadie, ktoré by priebežne vytváralo príjemnú atmosféru.

Snád' ste si už všimli, že v rôznych zrkadlách vyzerá váš odraz inak. Tvár v zásade zostáva tá istá, ale každé zrkadlo vykazuje jemné rozdiely. Na povrch pomaly vyplávajú slabé, no napriek tomu jasné odlišnosti týkajúce sa napríklad emocionálneho zafarbenia, nálady alebo psychológie osobnosti. V rôznych zrkadlách preto býva odraz dobrý alebo zlý, zdravý alebo chorý, atraktívny či nie príliš zaujímavý, teplý, či chladný.

Mohlo by vás zaujímať, čím môže byť takýto rozptyl spôsobený, keď odrážajúci povrch musí ľahostajne odovzdávať presnú kópiu jedného a toho istého obrazu. Existuje však viacero faktorov, ktoré majú na poskytovanie zobrazenia citeľný vplyv. Ako pri fotografii aj tu dosť záleží na osvetlení, farebnom pozadí, ako aj na samotnom zrkadle.

Už v stredoveku si ľudia všimli svojrázne kúzlo benátskych zrkadiel, ktorých sklo sa v celom svete preslávilo podivuhodnými vlastnosťami. Nebola to však zásluha skla. Ľudia postrehli, že z nejakého nepochopiteľného dôvodu je oveľa príjemnejšie pozerať sa do zrkadla benátskeho než do obyčajného. Tvár odrazu nadobúdala výraznú prít'azlivosť.

Zdá sa, že majstri z Benátok mali nejaké špeciálne tajomstvo. Do amalgámu – zmesi odrážajúceho povrchu – pridávali zlato, vďaka čomu v spektre odrazu prevládali teplé odtiene.

Podobne možno upraviť kúsok duálneho zrkadla špeciálne pre seba, a to tak, že si vytvoríte svoj vlastný amalgám.

Vrstva sveta sa skladá z mnohých reakcií – vzťahov človeka k sebe samému, ako aj k ostatným prejavom v okolí. Z tohto spektra vzťahov treba určiť jednu hlavnú líniu, ktorá definuje prevládajúce pozadie.

Ako dominantu možno použiť napríklad túto formulu:

„Môj svet sa o mňa stará.“ Človek rád vyjadruje svoj vzťah v podobe nespokojnosti, ak na ňu má dôvod, a dobré správy prijíma akosi ľahostajne, akoby boli samozrejmosťou. Robí to nevedomky a v podstate reaguje zo zvyku.

Môj svet sa zaoberá mnou

Teraz precitnite a využite svoju výhodu, že viete vyjadriť vzťah vedome. Nasmerujte svoj životný pocit cielene v súlade s dominantou a uvidíte, ako na to zareaguje zrkadlo. Bude to váš prvý krok na ceste ovplyvňovania reality.

Spomeňte si, že kedysi, keď ste boli ešte deťmi, sa svet

skutočne zaoberal vami, no vy ste si to nevážili a brali ste to ako samozrejmosť. Nazrite do minulosti. Možno ste sa s tým stretávali aj u babičky na vidieku. Myšlienkový vzor sa vracia do dávnych čias, kedy ste sa cítili pohodlne a spokojne. Niekedy si fragmenty spomienok vybavujete dosť jasne. Zdá sa vám, akoby sa z kuchyne šírila božská vôňa – babička pečie koláče. Alebo možno sedíte na brehu rieky s udicou či idete z kopca na sánkach... aké to bolo? Pripomenuli ste si charakteristický pocit pokoja? Kedysi to fungovalo, pretože svet sa o vás staral, čo ste matne tušili, ale neprikladali ste tomu žiadny význam. Ani ste nemali zvláštne nároky. Skrátka vám bolo dobre a bodka. Dieťa, dokonca aj keď sa hnevá, nevkladá do svojej nespokojnosti dušu. Bude jačať, dupať, mávať rukami, ale svet ho opatrne a šetrne nesie v náručí, a pritom sa mu láskavo prihovára: „A čože sa stalo, prasiatko, že si sa tak zababralo? Tak sa ideme umyť!“

Človečik rastie a svet mu zaobstaráva to najlepšie, dopriava mu všetky nové čarovné hračky a s láskou sa stará o svojho miláčika, maznáčika! Šťastlivec hrou odhaľuje nové príjemné veci, pretože všetko vidí prvý raz a všetko je nové. Neuvedomuje si však, že v týchto chvíľach si skutočne užíva život. To pochopí až o pár rokov neskôr, keď bude spomínať, ako dobre a krásne sa mával v porovnaní s tým, ako žije teraz.

Prečo časom farby života blednú a bezpečná pohoda sa mení na ustrašené znepokojenie? Pretože s vekom pribúda problémov? Nie, to preto, že čím sme starší, tým máme väčšiu tendenciu vyjadrovať negatívne vzťahy. Pocit nespokojnosti výrazne prevýši prosté uspokojenie z pokoja a spokojnosti.

Človek nechápe, že bez ohľadu na všetko, čo sa okolo neho deje, je teraz predsa len šťastný a vyžaduje od sveta stále viac. Zverencove požiadavky narastajú, zatiaľ čo on je stále rozmaznanejší a nevďačnejší. Rýchlo rastúce požiadavky však svet nedokáže uspokojovať a rozmazanec znova zo všetkých síl vznáša nároky. Mení svoj vzťah k svetu: „Si zlý! Nedávaš mi všetko, čo chcem! Vôbec sa o mňa nestaráš!“ Do tohto negatívneho vzťahu sa už zapája celá sila jednoty nespokojnej duše a márnivého rozumu.

Lenže svet je zrkadlo, a preto nemá inú možnosť, ako smutne rozhodnúť rukami a odpovedať: „Ako si želáš, holúbok. Nech je po tvojom.“ Realita ako odraz myšlienok človeka sa nakoniec mení a nastavuje horšiu tvár. Ak k tomu dôjde, potom dôvodov na nespokojnosť pribúda, čo vzťah človeka a sveta ešte viac narušuje. A tak sa bývalý obľúbenec a miláčik mení v osudom neobdareného mrzúta, ktorý sa na svet večne sťažuje a všade rozpráva, že svet mu vraj veľa dlhuje.

To je smutný obrázok. Dotyčný nechápe, že si sám všetko pokazil. Keď v odraze zrkadla vidí nejaké nepríjemné obrysy, upiera k nim pozornosť a reflexne im dáva najavo svoje negatívne postoje, následkom čoho sa aktuálna situácia oproti predošlej ešte zhoršuje. Realita v odraze postupne bledne a obraz sa zahaluje temnotou. Vrstva sveta konkrétneho jedinca tak stráca bývalú sviežosť

fariieb a je ešte ponurejšia a nevľúdnejšia.
A predsa sa dá všetko obratom vrátiť! Tak pocit pokojnej pohody a chuť zmrzliny z detstva, ako aj pocit novoty a nádeje na lepšie časy i radosť zo života. Dokážete to ľahko. Len ťažko možno uveriť, že je to také jednoduché. Ale skúste to a vyskúšajte, čo vám radím. Nikoho nenapadne, že by mohol vrstvu svojho sveta obnoviť, ak sa mu podarí začleniť vzťah k realite pod vlastnú vedomú kontrolu. Aký životný pocit si vypestujete, taký sa vám bude javiť aj okolitý svet. Nie je to len planá výzva, aby ste sa na svet pozerali optimisticky. Hovorím o konkrétnej činnosti smerujúcej k ovplyvňovaniu vašej vlastnej reality.

Stanovte si pravidlo, že nech sa od tejto chvíle bude diať čokoľvek, udržíte si svoj vzťah pod kontrolou. Nevadí, že sa v danej chvíli necítite tak dobre, ako by ste si chybne by mohlo byť oveľa horšie. Kamene sa z neba nevalia, pôda vám pod nohami nehorí a na každom kroku vás neprenasleduje divá zver.

Áno, svet sa veľmi zmenil odvtedy, čo ste voči nemu ochladli. Spomeňte si, ako vás nosil na rukách, kfmil babičkinými praclíkmi, hovoril vám rozprávky. Ale vyrástli ste a medzi vami a svetom sa rysuje stena odcudzenia. Hrejivá bezprostrednosť prerástla v ľahostajnosť, dôvera sa zmenila na bázeň a priateľstvo na triezvu úvahu. Napriek tomu sa svet nevznietil a nezanevrel na vás. Len sa smutne utíšil a zadumane kráča vedľa vás ako starý priateľ, ktorému ste ublížili chladným prijatím.

Rozhliadnite sa. Váš svet sa ešte stále stará. Tie stromy a kvety zasadil pre vás. Tam je slnko, nebo, mraky – nevenujete im pozornosť, ale dokážete si predstaviť, že by neexistovali? Večer po ťažkom pracovnom dni máte možnosť odpočinúť si a vychutnať pokoj a pohodlie, zatiaľ čo za oknom fúka vietor a leje ako z krhly. Svet vás rovnako ako predtým kfmí a ukladá do postielky. Pozerá sa na vás a s ľútosťou spomína na šťastné roky. Vy sa ľahostajne otáčate a zaspávate s pevným presvedčením, že svet je zasa o niečo horší a staré dobré časy sa nevrátia. Lenže svet sa nezmenil, rovnako ako sa nemôže zmeniť zrkadlo. Iný je váš vzťah k nemu, a teda aj realita, ktorá odráža vaše myšlienky.

Teraz sa vzchopte, otvorte oči, zdvihnite sa a rozhliadnite okolo – je to on, ten bývalý svet, ktorý sa o vás staral a s ktorým ste kedysi tak dobre trávili čas. Viete si predstaviť, ako sa zaraduje, až zistí, že ste sa konečne prebudili?